

Arrest

nr. 234 614 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekster, van Surinaamse nationaliteit, deed op 07.02.2014 bij de Stad Antwerpen een aanvraag tot inschrijving als studente zonder visum.

Zij werd op 03.06.2014, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Zij diende op 29.12.2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van Mevrouw E. G. L., de wettelijk geregistreerde partner van haar oom (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde verzoekster op 24.06.2019, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij diende op 29.07.2019 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van Mevrouw E. G. L., (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde verzoekster op 06.01.202, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakte op 15.01.2020 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf.

Zij werd diezelfde dag gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

Zij werd op 15.01.2020, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Zij werd diezelfde dag gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

Zij werd op 15.01.2020, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 242.639.

Er werd haar eveneens op 15.01.2020, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing van 15 januari 2020, in casu het inreisverbod voor de duur van twee jaar, met kennisgeving diezelfde dag, kent de volgende motieven:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Arro leper op 15.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : L.

voornaam : B. D.

geboortedatum : 23.04.1986

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voer het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (24/06/2019) dat haar betekend werd op (01/07/2019). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft een beslissing tot verwijdering ontvangen op 04/07/2014 en heeft hier geen gevolg aan gegeven. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar oom die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29/12/2018 werd op 24/06/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 01/07/2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 29/07/2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd geweigerd op 06/01/2020, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op 15/01/2020.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene kwam in september 2013 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf. Ze keerde echter niet terug naar Suriname, ook niet nadat ze een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg op 04/07/2014 en 01/07/2019.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar oom die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29/12/2018 werd op 24/06/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 01/07/2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 29/07/2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd geweigerd op 06/01/2020, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op 15/01/2020.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (24/06/2019) dat haar betekend werd op (01/07/2019). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een beslissing tot verwijdering ontvangen op 04/07/2014 en heeft hier geen gevolg aan gegeven. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het hoorrecht van 15/01/2020 dat door de PZ Arro leper werd afgenomen verklaart betrokkene dat ze in België is omwille van familie en hier wenst te studeren. Ze verklaart daarnaast familie te hebben in België (moeder en broer) en ook in haar land van herkomst nog familieleden heeft. Tot slot verklaart ze ook geen medische problemen te hebben. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Suriname en dat zij er 28 jaar verbleef. Haar verblijf in Nederland en België van 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen

familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In zijn beslissing van 06/01/2020 inzake de aanvraag gezinshereniging (E. G., oom) op basis van art 47/1 (van de wet van 15/12/1980 heeft de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980). Het gegeven dat betrokkene sedert december 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Ook tijdens het hoorrecht dat naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding werd afgenomen, werden geen nieuwe elementen opgeworpen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "art. 74/11 Vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsverplichting."

Het middel licht in eerste instantie toe:

"De bestreden beslissing is gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid, en omwille van deze kennelijke onredelijkheid is er een schending van de materiële motiveringsverplichting.

2. Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

3. Art. 74/11 § 1, 1e en 2e lid, van de Vreemdelingenwet stelt :

'De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd '

3. Het stemt met de werkelijkheid overeen dat er op 15 januari 2020 een beslissing genomen werd waarbij er aan verzoekster een bevel om het land te verlaten gegeven werd, zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan werd.

Verzoekster heeft echter op 25 januari 2020 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tegen deze beslissing ingesteld. In haar beroepsakte (stuk 1) heeft verzoekster erop gewezen dat er, in de gegeven omstandigheden, allerminst kan geoordeeld worden dat er een actueel en reëel risico zou bestaan dat verzoekster zou onderduiken en zich zou onttrekken aan de autoriteiten.

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar de uitgebreide motivatie in haar beroepsakte, die zij als overtuigingsstuk 1 bij de huidige beroepsakte voegt, en waarvan zij brevitatibus causa de inhoud niet herneemt in huidige beroepsakte.

De beslissing die op 15 januari 2020 genomen werd en waarbij er aan verzoekster een bevel gegeven werd om het land onmiddellijk te verlaten, zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan werd, dient om de redenen die verzoekster in haar beroepsakte dd. 25 januari 2020 vermeld heeft, vernietigd te worden. Dit heeft tot gevolg dat deze beslissing geacht wordt nooit bestaan te hebben en dus ook geen rechtsgevolgen kan ressorteren.

Het is totaal onmogelijk dat een beslissing waarbij een inreisverbod opgelegd wordt, gebaseerd zou zijn op een beslissing die vernietigd dient te worden.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij beroep aantekende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en dat op 30 maart 2020 met arrest nr. 234 613 de Raad dit beroep heeft verworpen. Dit bevel werd op dezelfde dag ter kennis gegeven aan de verzoekende partij als de thans bestreden beslissing.

Bijgevolg zijn de bovenstaande grieven niet dienstig.

2.2. Het middel licht verder toe:

“4. Daarnaast werd er inderdaad reeds aan verzoekster een bevel gegeven om het land te verlaten, waaraan zij geen gevolg gegeven heeft.

Er werd echter vaak aan een asielzoeker een bevel gegeven om het land te verlaten, dat niet diende opgevolgd te worden. Zo werd er héél vaak aan een asielzoeker in de loop van de asielprocedure een bevel gegeven om het land te verlaten ; dit was bijv. het geval indien het C.G.V.S. een beslissing genomen had waarbij het asielverzoek afgewezen werd, maar de asielzoeker tegen deze beslissing beroep aangetekend had bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Ondanks dit beroep werd er door de D.V.Z. toch een bevel gegeven om het land te verlaten, en dit kan uiteraard niet tijdens de asielprocedure.

Er werd dan door de D.V.Z. beweerd dat het bevel om het land te verlaten niet uitgevoerd zou worden, omdat er overeenkomstig art. 39/70 Vreemdelingenwet behoudens mits toestemming van de asielzoeker, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Aangezien vrijwel geen enkele asielzoeker van deze regel op de hoogte is, zullen de asielzoekers in paniek verkeren totdat hun raadsman hen van deze regel inlicht. Het kan dan ook geen verwondering baren dat een vreemdeling, die nógmaals een bevel krijgt om het land te verlaten - dat ditmaal wél uitgevoerd kan worden - , geneigd zal zijn te denken dat hij ook dit bevel naast zich kan neerleggen

Het kan een asielzoeker dan ook niet ten kwade geduid worden dat hij geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten ; en er kan dan ook geen inreisverbod opgelegd worden omdat deze vreemdeling geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het land te verlaten (waarvan hij wellicht niet wist of hij er al dan niet gevolg diende aan te geven ...).”

2.3. Vooreerst toont de verzoekende partij niet aan dat zij een nog hangend verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien heeft zij tegen de eerdere ter kennis gebrachte bevelen geen beroep ingediend zodat deze bevelen definitief zijn.

Deze grief is bijgevolg niet dienstig.

2.4. Verder stelt het middel:

“5. Verzoekster is ten slotte van mening dat er gebruik kon gemaakt worden van art. 74/11 § 2, 2e lid, Vreemdelingenwet dat stelt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Verzoekster woont reeds jaren in bij het gezin van haar oom en tante te 8900 Ieper, (...); ze studeert thans verpleegkunde aan de VIVES-onderwijsinstelling, campus Ieper, te 8900 Ieper, Ter Waarde 20/GLVA ; op het ogenblik waarop ze werd opgepakt, was ze juist aan het studeren (‘blokken’) voor deze partiële examens.

Er is een tekort aan verplegend personeel, en het had getuigd van een humanitair gebaar indien men iemand die de opleiding verpleegkunde volgt, geen inreisverbod had opgelegd.

Verzoekster vraagt dat de Raad zou zeggen voor recht dat er gebruik dient gemaakt te worden van art. 74/11 § 2, 2e lid, Vreemdelingenwet, en dat er omwille van humanitaire redenen geen inreisverbod dient opgelegd te worden.”

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel bepaalt in §1:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij aan de eerder gegeven bevelen geen gevolg heeft gegeven, zoals duidelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2019, met kennisgeving op 1 juli 2019, na een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2014. Verder blijkt dat de bestreden beslissing correct stelt:

“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar oom die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29/12/2018 werd op 24/06/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 01/07/2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 29/07/2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd geweigerd op 06/01/2020, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op 15/01/2020.”

Aldus kon de verwerende partij correct beslissen om een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen.

Verder stelt de bestreden beslissing correct dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 januari 2020 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet. Het beroep tegen deze beslissing is verworpen op 30 maart 2020 met arrest nr. 234 613.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zich zou steunen op een onjuiste feitenvinding, of op een niet correcte beoordeling of kennelijk onredelijk zou zijn. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Waar de verzoekende partij stelt dat: *“Verzoekster woont reeds jaren in bij het gezin van haar oom en tante te 8900 Ieper, (...); ze studeert thans verpleegkunde aan de VIVES-onderwijsinstelling, campus Ieper, te 8900 Ieper, Ter Waarde 20/GLVA ; op het ogenblik waarop ze werd opgepakt, was ze juist aan het studeren (‘blokken’) voor deze partiële examens.*

Er is een tekort aan verplegend personeel, en het had getuigd van een humanitair gebaar indien men iemand die de opleiding verpleegkunde volgt, geen inreisverbod had opgelegd.”, doen deze grieven geen afbreuk aan het voorgaande.

Ook is geen schending voorhanden van artikel 74/11, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De gemachtigde van de bevoegde minister opteerde geen gebruik te maken van het zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Uit de lezing van de hoger vermelde bepaling blijkt geen verplichting in hoofde van het bestuur. De gemachtigde van de bevoegde minister kan, maar moet niet, zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Rekening houdend met wat de verzoekende partij opsomt als zijnde humanitaire redenen, komt het de Raad kennelijk redelijk voor dat de gemachtigde van de bevoegde minister besliste zich niet te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat niet het geval is. De verzoekende partij toont evenmin de schending van artikel 74/11, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet aan.

Over de duur van het gegeven inreisverbod uit de verzoekende partij geen grieven.

2.5. Volledigheidshalve herhaalt de Raad de motieven van het arrest nr. 234 613 van 30 maart 2020:

“(…)

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium, zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Meer concreet wordt toegelicht dat de verzoekende partij tot tweemaal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de partner van haar oom, met de Belgische nationaliteit.

De verzoekende partij stelt dat zij gerechtigd is om zoveel aanvragen in te dienen. De verzoekende partij meent dat een risico op onderduiken afleiden uit de ingediende gezinsherenigingsaanvragen niet kan. Zij stelt een vast adres in België te hebben, in België te studeren en geïntegreerd is. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot tweemaal toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij telkens onmiddellijk of quasi onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, en voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, telkens een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte.

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de eerder gegeven bevelen, ter kennis gebracht op 4 juli 2014 en op 1 juli 2019. De verzoekende partij betwist dit niet. Verder wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij twee aanvragen heeft ingediend op een kort tijdsbestek en telkens op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in functie van haar oom en die beiden werden geweigerd onder de vorm van bijlagen 20.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste gezinsaanvraag werd ingediend op 29 december 2018. Deze aanvraag werd geweigerd op 24 juni 2019, met kennisgeving op 1 juli 2019. Hiertegen werd geen beroep bij de Raad ingediend. Nog geen maand later, op 29 juli 2019, diende de verzoekende partij opnieuw een zelfde aanvraag in. Ook deze aanvraag werd geweigerd op 6 januari 2020, met kennisgeving op 15 januari 2020. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad volgens de gegevens waarover hij beschikt.

Nooit heeft de verzoekende partij een vrijwillig gevolg gegeven aan de eerdere bevelen. De Raad meent dat deze vaststellingen in dit geval, na een verblijf in Nederland en België van vijf jaar, inderdaad een risico op onderduiken aantonen. Het risico is reëel en zeker actueel. Het laatste bevel voor het nemen van de bestreden beslissing dateert van 1 juli 2019, dus recent. Het gegeven dat de verzoekende partij studeert en al “jaren” woont bij haar oom en tante, doen hieraan geen afbreuk. Ook het uitgevoerde vrijwilligerswerk is in dat kader irrelevant. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij de intentie heeft België te verlaten ondanks haar illegaal verblijf. Integendeel dient zij tweemaal een gezinsherenigingsaanvraag in op dezelfde gronden in functie van eenzelfde referentiepersoon en dit tevergeefs. De verzoekende partij heeft evenmin beroep aangetekend tegen deze beslissingen.

Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt

dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, kan wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen. Verder blijkt niet dat het enkele gegeven dat meermaals een gezinsherenigingaanvraag werd ingediend de bestreden beslissing onwettig is. Het gegeven dat verzoekster in België een vast verblijfsadres heeft, geïntegreerd is en studies in België volgt, doen niet anders oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. Verder blijkt niet dat deze ingediende gezinsaanvragen een redelijke kans op slagen hadden, of waren ingegeven door concrete argumenten die de verzoekende partij nog kon aanbrengen die de eerdere weigeringsbeslissing alsnog kon ombuigen. Bij haar tweede gezinsherenigingsaanvraag legde de verzoekende partij opnieuw een ongedateerde en niet-ondertekende verklaring van een derde voor, een onleesbaar document van de Surinaamse belastingdienst en slechts beperkte en onregelmatige geldstortingen. Deze aanvragen lijken dan ook eerder gericht op een verlenging van haar gedoogd verblijf in België, en het voorkomen dat een situatie ontstaat waarin zij kan worden verwijderd van het grondgebied. Tot tweemaal toe wordt er vastgesteld in de beoordeling van de gezinsherenigingsaanvragen dat de verzoekende partij niet aantoonde onvermogen te zijn in het herkomstland en niet aantoonde, voorafgaand aan de aanvraag, deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De aanvragen, ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, kenden dezelfde rechtsgrond. Bovendien heeft zij aan geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten gevolg gegeven.

De verzoekende partij toont niet aan dat de beslissing onredelijk of onwettig is genomen. De schending van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

(...)

2.2.3. Inmiddels is de termijn voor vrijwillig vertrek ten belope van een maximale termijn van één maand verstreken. Daargelaten de vaststelling dat hierdoor de verzoekende partij geen belang meer heeft bij deze grief, motiveert de bestreden beslissing duidelijk dat er geen termijn om vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiking bestaat.

In wezen herhaalt de verzoekende partij de grieven, aangehaald in het eerste middel, en ontkent zij dat er een risico op onderduiken bestaat. Zij herhaalt dat zij een vast adres heeft bij haar oom en tante, gestaafd door voorlegging van een attest van immatriculatie, dat zij studies volgt (gestaafd met een schoolattest) en dat zij deelneemt aan de examens.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad verwijst dan ook naar deze bespreking.

Het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, blijft overeind en is voldoende om toe te laten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt voorzien. Bijgevolg dient de Raad het andere motief, met name dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen, wat juist is, niet verder te onderzoeken.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk nu blijkt dat een correcte toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet is gemaakt.

(...)"

2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

*De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN